

**ЧЕРНІГІВСЬКА ДЕРЖАВНА ОБЛАСНА УНІВЕРСАЛЬНА
НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ІМ. В.Г. КОРОЛЕНКА**

МИХАСЬ ТКАЧ

(Рекомендаційний покажчик)

**ЧЕРНІГІВ
2002**

ББК 91.9:83
Т-48

Складач: Л.В. Студьонова.
Редактор: І.Я. Каганова.
Вступна стаття: В. Кузьменко.
Відп. за вип.: П.В. Грищенко.
Комп'ютерний набір: Д. Дев'ять.
Ризограф Чернігівської ОУНБ ім. В.Г. Короленка.
Тираж 150

ТКАЧЕВА КРАПЛЯ В ОКЕАНІ ПРОЗИ

Народився Михайло Михайлович Ткач 19 вересня (якраз на «Михайлове чудо») 1937 року в с. Ленінівка Менського району (колишня Сахнівка, перейменована на честь більшовицького вождя 1924 року) Чернігівської області в родині хлібороба. Батько загинув на фронті, тож довелося солдатській вдові самій годувати та ставити на крило трьох синів-соколиків (старша донька померла в п'ятирічному віці). День народження Михайлика, середульшого з братів, збігся з днем визволення рідного села від німецьких окупантів, що сталося 1943 року також 19 вересня. Даремно дітлахи чекали повернення батька, пильно вдивляючись в кожного вояка. Чуда не трапилось.

То були нужденні та нестерпні роки, а надто – голодний 47-й. І хоча Михась палко мріяв про справжню освіту, щодня бережно клав книжку до полотняної торбинки, до школи так і не доходив, усе частіше змушений був пропускати уроки. «Носив мотузком та возив взимку дрова, збирав колоски в полі та вивірював на точках після обмолоту хліба дорогоцінні зернини. Те злиденне життя, якщо не сказати – рабське, перемолло мене так, що відчуваю його чорний подих і сьогодні», – сповідається якимось в «Автобіографії», вже будучи знаним в Україні прозаїком.

Після закінчення семирічки (1953) Михайло нарівні з дорослими працює в колгоспі орачем і косарем, возить сіно, соломку, виконує функції обліковця. У 1956 був покликаний на військову службу (відбував її в Туркменістані, в пустелі Кара-Кум: спочатку в танковому батальйоні, а потім у полку механіком-водієм танків), після демобілізації (1958) вчиться в Ніжинському технікумі механізації. Отримавши диплом, деякий час працює трактористом, помічником бригадира тракторної бригади. Однак душевний неспокій, потяг до чогось іншого, вагомішого, як зазначатимуть згодом критики, «покличуть» допитливого юнака на навчання до Московського народного університету мистецтв на факультет малюнка і живопису. Опісля працює художником на заводі синтетичного волокна, в історичному музеї, у будівельному тресті. Ходить на етюди, багато малює. Серйозно захоплюється літературою, хоча чарівливий світ книжки уперше відкрився йому ще в обпаленому війною дитинстві, коли зачаєсно прислухався до голосу вчительки, а як не випадало потрапити до школи, то й сам на пасовищі читав одноліткам казки та вірші, «Тараса Бульбу» і «Пилипка».

І все ж основною філологічною школою для М. Ткача став університет з його літературною студією та трохи притлумленими за сталінізму, але відчутно відродженими в 60-х роках мистецькими традиціями. Там він познайомився з творами О. Гончара, братів Тютюнників, В. Симоненка, Ю. Нагибіна, В. Шукшина, Л. Костенко, І. Драча. То були не просто улюблені автори, якими тоді зачитувався, а й духовні та літературні орієнтири. Хотілося й самому так жити і писати не гірше. Пізніше, зокрема в часи навчання в Остерському будівельному технікумі, та школа зазнала певних корекцій, однак базове в ній усе ж залишилося. Тоді ж написані перші образки і новели, очевидно, спричинені внутрішнім невдоволенням від малярських праць, що з'являлися з-під його пензля на картоні та полотні. У слова виражальні можливості значно ширші, аби передати «відлуння душі» (так називається одна з останніх книг прозаїка), її дивосвіт і те незнищене життям донкіхотство, яке не зміг схопити пензлем на полотні.

Протягом багатьох років по закінченні навчання в будівельному технікумі (1972) працював майстром, виконробом на будівельних майданчиках Чернігівщини. Як архітектор розробляв проекти індивідуальних будинків, притаманних регіону Придесення, написав технічну книгу «Ремонт і спорудження будинків на замовлення населення», що була оприлюднена 1978 року у видавництві «Будівельник».

Перше оповідання М. Ткача, яке мало назву «Неспокій», побачило світ у журналі «Вітчизна» (1973, №10). Підтримав нікому невідомого автора і «прописав» одразу в головному часописі Спілки письменників України прозаїк Микола Олійник, що працював тоді в редакції

«Вітчизни». Згодом і журнал «Жовтень», альманах «Вітрила» та інші видання охоче надавали свою «площу» для творів Михайла Ткача.

Першу книжку «Сонячний полудень» (К.: Молодь, 1979) Ткач також підписав своїм повним ім'ям – Михайло. Проте, починаючи з другої (К.: Молодь, 1987), «ліпив дещо інше, але природне для Чернігівщини - Михась. Є щось у тому пестливо-дитинне, але й незвичайне теж.» (Р. Кухарук).

Можливо, критик має рацію. І все ж, гадаю, була інша причина «зміни» імені-прагнення вирватись з тіні відомого в літературі попередника, поета-однофамільця.

Так чи ні, але сьогодні свіжий і точний новелістичний почерк Михася Ткача не сплутаєш ні з чим іншим. Він переважно пише про поліське село – свою духовну столицю, село непричепурене, забуте богом і владою, кинуте державою напризволяще, однак сказати, що тема села найголовніша в його творах – значить дуже звузити, обмежити наше сприйняття цього традиційного нетрадиціоналіста. Прозаїка цікавить насамперед людина, її характер, особистість на перехресті проблем усього суспільства. Як відомо, біографії окремих людей складають «біографію» спільноти. Звідси – увага письменника до душі конкретної особистості як до частки душі всього народу. Показовим у цьому плані є свідчення О. Герцена, який заявляв, що в світі немає нічого «оригінальнішого і різноманітнішого, як біографії невідомих дюдей.» Такі життєписи розкривають «всю розкіш світобудови».

Твори Михася Ткача, досвідченого будівничого і в житті, і в літературі, – то справді «світле диво» (саме так називалася одна з книжок ліричної прози письменника): від його щирих слів про «невідомих» світу доброзичливих поліщуків, трударів з діда-прадіда, стає світліше на серці, хочеться й самому боротись проти чорного у власній душі.

За бібліографічними даними можна простежити, як у різні періоди виявлялася творча спроможність прозаїка, ширились його обрії, міцніли контакти з життям і літературою. Проте, бібліографія, ця точна й водночас «безсторонньо»-інформативна наука, полишає «відкритим» питання про суспільно-виховну цінність творчості Михася Ткача. Між тим його новели, оповідання та повісті охоче читають і школярі, і студенти, і люди старшого покоління, бо в них - краса світу, що навколо нас, поміж нас і всередині нас. Ткачева проза навіть у похмурі для України часи пробуджувала в спраглих душах читачів світле почуття любові до рідного краю. І в цьому непроминальна вартість художніх творів письменника.

До нього наша література, здається, майже не впускала в себе персонажів, які живуть за межею бідності, не помічала «бомжів», наркоманів, високопосадових пройдисвітів, «покалічених душ». Доводилось навіть чути: мовляв, навіщо про таке писати? Чи не краще - фіксувати лише те, що навчає людину доброму й корисному?

Можливо, й краще. Проте, хто заперечить, що, скажімо, твір про повію чи злодія не навчає доброму й корисному? Гадаю, суть у тім, що хоче сказати своїм твором письменник, що, зрештою, він думає про людей і життя.

Втім, світлих кольорів, сонячного проміння, добра і любові у творчості М. Ткача значно більше. Зосібно, в останні роки вийшли його книги оповідань та повістей – «Світанковий ранок» (1993), «Дике поле» (1994), «Гірка ягода калини» (1996), «Веселий Штанько» (1997), «Відлуння душі» (1999). Усі вони пахнуть чебрецем, збитим полином, свіжим сіном і молоком корови Маньки, картоплею з салом, що парує на столі, і молодим часником, рідним селом, народженим в праці й пісні на тій споконвічній землі, де живуть і давні, й нинішні земляки письменника. Зрештою, вся його творчість – це пісня вдячності тим людям, які зустрічалися на життєвому шляху прозаїка.

На початку 90-х років, коли в Україні розпочалися демократичні процеси, Михась Ткач бере найактивнішу участь у всіх заходах, спрямованих на захист українського Слова та утвердження нашої незалежності. Саме завдяки його діяльності, у Чернігові було створено в серпні 1992 року незалежне громадське об'єднання – Літературну спілку «Чернігів» та мистецький журнал «Літературний Чернігів». Михась Ткач очолив їх з дня заснування.

Безперечно, найважча частка навантаження у роботі Спілки та випуску часопису лежить на плечах її керівника Михася Ткача. До того ж, він активно проводить громадську роботу. Організовує обласні літературні конкурси, як голова журі зустрічається з творчою молоддю, виступає в школах, бібліотеках.

Та передусім Михась Ткач – прозаїк. Нині підготував книгу новел для дітей, працює над романом про окупаційний та повоєнний період.

Член Національної Спілки письменників України та Національної Спілки журналістів України. Нагороджений Почесною грамотою облдержадміністрації.

Ще в ранній юності, коли я закінчував сільську десятирічку на Чернігівщині (до речі, мій рідний Макишин розташований на правому березі голубоокої Снові, якраз навпроти Ткачевої Ленінівки-Сахнівки), з'явилась у моєму альбомі одна з перших поезій, котру й досі пам'ятаю:

Упала з неба крапля дощова.
Якусь хвилину, може, й прожила,
Але стеблину рясно напоїла,
І та зміцніла.
Ось так буває часто між людей:
Хтось всім життям і ділом доведе,
Що жив не марно.
Краплею проллється.
Для інших він від серця.

Тепер, на віддалі років, усвідомлюю, що той вірш з'явився, так би мовити, не сам по собі, абстрактно, а внаслідок філософського замилювання правічною річечкою, що поволі спрямовує свій плін у синє море. Без її прохолодної і джерально чистої води ні Десна, ні Дніпро, ні навіть «синє море» не були б такими глибокими і незмілілими.

Отак і творчість улюбленого письменника Михася Ткача видається мені маленькою краплинкою в літературному вирі, без якої, проте, океан сучасної прози був би неповним.

Володимир КУЗЬМЕНКО,
*доктор філологічних наук, професор Київського національного
університету імені Тараса Шевченка.*

ОКРЕМІ ВИДАННЯ ТВОРІВ МИХАСЯ ТКАЧА

1. Сонячний полудень: Повість, оповідання. – К.: Молодь, 1979-102 с.
Рец.: Сапон В. З вірою в людину //Друг читача. – 1980. – 5черв.; Комс. гарт. – 1980. – 7 лют.
Олійник О. Коріння у землі //Десн. правда. – 1979. – 12 груд.
2. Світле диво: Оповідання. – К.: Молодь, 1987. – 118 с.
Рец.: Шкварчук В. Не звужувати горизонт думки //Десн. правда. – 1987. – 18 верес.
Калібаба Д. «Світле диво» М. Ткача //Колг. правда (Мена). – 1987. – 20 черв.; Київ, правда. – 1988. – 17 січ.
3. Світанковий ранок: Оповідання для дітей, казки. – Чернігів: Просвіта, 1993. – 30 с.
4. Дике поле: Оповідання. – Чернігів: Літ. спілка «Чернігів», 1994. – 83 с.
5. Гірка ягода калини: Повість, оповідання. – Чернігів: Літ. спілка «Чернігів», 1996. – 95 с.
6. Веселий Штанько: Романтично-пригодницька повість. – Чернігів: Літ. спілка «Чернігів», 1997. – 140 с.
Рец.: Сапон В. Веселий Штанько, вовк і семеро... каченят // Гарт. – 1998. – 19 черв.
Соломко А. Твій слід на землі // Черніг. вісн. – 1998. – 10 лип.
Савенок В. Веселий Штанько любить... // Просвіта. – 1998. – 28берез.
Кузьменко В. Все починається з любові до рідного краю //Сіверян, літопис. – 1998. – №2. – С.130.
7. Відлуння душі; Оповідання, новели. – Чернігів: Літ. спілка «Чернігів», 1999. – 170 с.
Рец.: Дзюба С. Адвокат покалічених доль // Київ. – 2001. – №5-6. – С.161.; Черніг. вісн. – 2000. – 13 трав.
Кузьменко В. Душа – мов пісня //Слово і час. – 2000. – №12. – С.79.

ХУДОЖНІ ТВОРИ В ЧАСОПИСАХ

8. Неспокій: Оповідання//Вітчизна. – 1973. – № 10. – С. 123-129.
9. Запах живиці: Оповідання //Вітрила-74: Альманах. – К.,1975. – С. 140 – 144.
10. Половіли жита: Оповідання //Ком. праця (Борзна). – 1987. – 25лип.; Комс. гарт. – 1982. – 2 верес.
11. Хата моя, біла хата: Оповідання //Комс. гарт. – 1989. – 11 берез.
12. Позика: Оповідання //Літ. Чернігів. – 1993. – № 1. – С.57 – 65.
13. Смерч: Оповідання //Літ. Чернігів. – № 2 - 3. – С.25-30.
14. Вдова: Оповідання //Літ. Чернігів. – № 1(4). – С.29-36.
15. Хвороба нашого часу: Оповідання //Літ. Чернігів. – 1994. – № 5. – С.25 – 34.
16. Стежка встелена пелюстками: Новела //Гарт. – 1994. – 8 квіт.
17. Покалічена душа: Оповідання //Літ. Чернігів. – 1995. – № 6. – С.13 – 27.
18. Осінні предчуття: Новела//Гарт. – 1994. – 23 верес.
19. Туга: Оповідання //Літ. Чернігів. – 1995. – № 7. – С.23 – 30.
20. Тінь на березі річки: Оповідання //Літ. Чернігів. – 1996. – № 8. – С.24 – 30.
21. Приватний протезист: Оповідання //Літ. Чернігів. – 1996. – № 9. – С.33 – 44.
22. Нікчема. Подорож на кладовище: Два оповідання //Літ. Чернігів. – 1997. – №10. – С.50. – 58.
23. Невістка: Оповідання //Сім'я. – 1997. – 19верес.
24. У колгоспному дворі: Оповідання //Сіверщина. – 1997. – 20 верес.
25. Із записної книжки:Образки //Просвіта. – 1997. – 20 верес.
26. На річці: Етюд //Десн. правда. – 1997. – 20верес.
27. Червоне лихо: Новела //Гарт. – 1997. – 19 верес.
28. Перше випробування: Оповідання //Черніг. відом. – 1997. – 15 серп.
29. Доля: Оповідання //Літ. Чернігів. – 1997. – № 11. – С.45 – 51.

30. Приміський маршрут; Пути; Жорина молодість: Три новели //Літ. Чернігів. – 1998. – № 12. – С. 113 – 123.
31. Марево ночі: Оповідання //Вісті Борзнян. – 1998. – 3 січ.
32. Сільський «бомж»: Оповідання //Літ. Чернігів. – 1999. – № 13. – С.76 – 83.
33. Пропа безвісти: Оповідання //Літ. Чернігів. – 2000. – № 15. – С.135 – 143.
34. П'ятий кут: Оповідання //Літ. Чернігів. – 2001. – № 16. – С.16 – 22.
35. Драма Холодного: Оповідання //Літ. Чернігів. – 2001. – №17. – С.137.
36. Падає листя: Етюд //Я, ти, ми (Київ). – № 9(верес.).
37. Дві новели. Стоптані чорнобривці; Пережити час //Літ. Чернігів. – 2002. – №1. – С.19 – 25.
38. Осінній акорд: Оповідання //Літ. Чернігів. – 2002. – №2. – С.73 – 77.
39. Повернення: Новела //Десн. правда. – 24 верес.

ПУБЛІЦИСТИЧНІ ТВОРИ, СТАТТІ З ПИТАНЬ ЛІТЕРАТУРИ І КУЛЬТУРИ

40. Холодне плесо ставка: [Нарис про с. Красносільське Борзнян. р-ну] //Вітчизна. – 1986. – № 10. – С.150 – 157.
41. Сільські турботи: [Про с. Красносільське Борзнян. р-ну. Роздуми про село і людей] //Комс. гарт. – 1986. – 30 січ., блют., 8лют., 11 лют.
42. Народні скарби Чернігівщини //Просвіта. – 92. – Чернігів, 1992. – С.7 – 11.
43. До читачів журналу «Чернігів» //Літ. Чернігів. – 1993.-№ 1.- С. 3 – 4.
44. Поетом був і педагогом: До 70-річчя від дня народження Д. Куровського //Черніг. вісн. – 1992. – 2 жовт.
45. Відлуння душі //Літ. Чернігів. – 1993. – № 1(4). – С.17.
Передмова до збірки поезій Боженни Коваленко в Австралії.
46. Митець рідкісного таланту //Літ. Чернігів. – 1994. – № 5. – С.129 – 131.
Відомий художник В.Лук'янець - уродженець с. Олишівки Черніг. р-ну.
47. Як передмова до добірки віршів ніжинських поетів //Літ. Чернігів. – 1995. – №7. – С.33. – 34.
Спроба аналізу авангардної поезії А. Дністрового, А. Іванова та В. Голована.
48. Письменник шевченківської доби //Просвіта. – 1996. – 12 жовт.
Д. Мороз – поет і драматург, ім'я якого довгий час було призабуто, уродженець с. Сахнівки (нині Ленінівка) Мен. р-ну.
49. Засланням гартований гімн //Просвіта. – 1996. – 24 серп.
До перебування П. Чубинського на засланні в Архангельську.
50. Обнадійливий початок //Просвіта. – 20 верес.
Підсумок обл. літ. конкурсу «Юна муза».
51. П'ять років творчого неспокою //Літ. Чернігів. – 1997. – №10. – С.3-8.
До утворення в Чернігові незалежного громад. об'єднання літ. спілки «Чернігів» та заснування журналу «Літ. Чернігів».
52. До читачів //Літ. Чернігів. – 1997. – №11. – С.3.
53. Навчальний посібник для вчителів та учнів //Сіверян, літопис. – 1997. – №6. – С.149 – 150.
Рец. на книгу В. Кузьменка «Словник літературознавчих термінів».
54. Він мав дар Божий: До 60-річчя від дня народження Володимира Кезлі //Гарт. – 1997. – 31 січ.
55. Задум вартий уваги //Літ. Чернігів. – №12. – С.75 – 76.
Про твір С. Неймовірного «Буквар з української історії у віршах».
56. Поливайте квіти //Сіверян, літопис. – 1998. – №4. – С.128 – 129.
Рец. на кн. А. Соломка «Не забудьте полити квіти», в якій йдеться про видатних діячів нашої літератури і культури, зокрема Л. Українку, М. Рильського та ін.
57. Я вільно і чисто несу свою душу //Сіверян, літопис. – 1999. – №3. – С.149 – 155.

Аналіз поезії Михайла Шевченка.

58. Письменницьку епістолярію – на наукову основу //Черніг. відом. – 1999. – 9 квіт.

До виходу наукової праці В. Кузьменка «Письменницький епістолярій в українському літературному процесі 20-50 років 20 ст.».

59. Не забудемо... //Київ. – 1999. – № 11-12. – С. 137 – 138.

Рец. на кн. А. Соломка «Не забудьте полити квіти».

60. Шана кобзарю //Просвіта. – 1999. – 26 берез.

61. Світло Джоконди//Черніг. відом. – 2000. – 11 лют.

До висунення М. Холодного на здобуття Національної премії ім. Т. Шевченка.

62. Тріумф і трагедія //Літ. Чернігів. – 2000. – №14. – С.23 – 24; Пам'ять століть. – 2001. – №1. – С. 93.

Передмова до опублікованих уривків історич. роману А. Соломка «Перстень Єзуїта» про гетьмана І. Виговського.

63. Життя прожити – не поле перейти //Літ. Чернігів. – 2000. – №15. – С. 81.

Передмова до уривка із докум. повісті Ю. Коцюбинського «Чорний Яр».

64. Творчість як потреба душі //Літ. Чернігів – пісня, і історія» //Черніг. вісн. – 2001. – 24 трав.

66. Орач на ниві Духовній: До 65-річчя від дня народження Анатолія Соломка //Молодь України. – 2001. – 25 трав.

67. Данило Мороз – поет і драматург //Просвіта. – 2001. – 12 жовт.

До 160-річчя від дня народження письменника.

68. Слово про українську Беатріче //Черніг. відом. – 2001. – 12 жовт.; Пам'ять століть. – 2001. – № 6. – С.155; Книжник - рев'ю. – 2002. – 28 січ.

Рец. на кн. Л.Зеленської «Ганна Барвінок».

69. Солодкий вітер з Родощі...: До 65-річчя від дня народження Володимира Кезлі //Літ. Чернігів. – 2002. – №1. – С.133 – 137.

70. Шляхи творчого неспокою //Гарт. – 2002. – 22 серп. – С.3.

10-ліття утворення літ. спілки «Чернігів» та заснування журн. «Літ. Чернігів».

71. Шлях у десять років //Літ. Чернігів. – 2002. – №2. – С.3 – 9.

72. «Ми не ставимо за мету друкувати лише шедеври» /Інтерв'ю вела В. Меркулова //Черніг. вісн. – 2002. – 12 верес. – С.6.

До 10-річчя створення літ. спілки «Чернігів».

ЛІТЕРАТУРА ПРО ТВОРЧІСТЬ МИХАСЯ ТКАЧА

73. Міщенко Д. Бачити головне, глибинне //Літ. Україна. – 1980. – 27 січ.

Огляд творів молодих прозаїків: Михася Ткача і Миколи Ілляша.

74. Кузьменко В. Сіверянські джерела «малої» прози Михася Ткача //Сіверян, літопис. – 1996. – №4. – С. 127 – 131.

75. Савенок В. Співець поліського села: Михасю Ткачу - 60 //Просвіта. – 1997. – 20 верес.

76. Калібаба Д. Відомі діячі культури, науки, політики Придесення: Довідник. – Чернігів: Ред. журн. «Сіверян, літопис», 1998. – 256 с.

С. 222: Ткач Михась (Михайло) Михайлович.

77. Кузьменко В. Світле диво //Десн. правда. – 1997. – 2 верес.

78. Куценко П. Сповідь щирої душі: Михасю Ткачу - 60 //Десн. правда. – 1997. – 18 верес.

79. Шкварчук В. Зачарований селом: М. Ткачеві - 60 //Черніг. вісн. – 1997. – 19 верес.

80. Соломка А. Його неспокій : Михасю Ткачу - 60 //Наше слово. – 1997. – 30 серп.

81. Дзюба С. Зоряний час Михася Ткача //Черніг. відом. – 1997. – 26 верес.

82. Соломка А. За покликом душі: Михасю Ткачу - 60 //Гарт. – 1997. – 19 верес.

83. Рудківський В. Відлуння життя //Гарт. – 27 січ.

84. Кухарук Р. Пластика світлої прози: [До 20-річчя виходу першої кн. Михася Ткача «Сонячний полудень»] //Літ. Чернігів. – №13. – 1999. – С.87 – 92.; Гарт. – 1999. – 24 верес.

85. Хто є хто в чернігівських мас-медіа: (Біогр. довідки журналістів). – Чернігів: ДКП РВВ, 99 с.

С.85: Ткач Михась (Михайло) Михайлович.

86. Ковалець Я. Головному редактору журналу «Літературний Чернігів» Михасю Ткачу, редакційній колегії, авторам на 10-річчя журналу: [Вірш] //Літ Чернігів. – 2002. – №2. – С.9.

87. Соломко А. Неспокій його душі: [До 65-річчя Мих. Ткача] //Молодь України. – 2002. – 19 верес.

88. Савенок В. Справжньому українцю - 65! //Просвіта. – 2002. – 20 верес.

89. Ковалець Я. Правда художнього слова: М.Ткачу - 65 //Черніг. відом. – 2002. – 11. жовт. – С.8.

ДОПОМІЖНІ ПОКАЖЧИКИ ІМЕННИЙ ПОКАЖЧИК*

Виговський І. (62)

Голован В. (47)

Дзюба С. 7, 81

Дністровий А. (47)

Зеленська Л. (68)

Іванов А. (47)

Калібаба Д. 2, 76

Кезля В. (54), 69

Коваленко Вожена (45)

Ковалець Я. 86, 89

Коцюбинський Ю. (63)

Кузьменко В. 6, 7, (53, 58), 74, 77

Куровський Д. (44)

Кухарук Р. 84

Куценко П. 78

Лук'янець В. (46)

Меркулова В. 72

Міщенко Д. 73

Мороз Д (48, 67)

Неймовірний С. (55)

Олійник О.1

Рильський М. (56)

Рудківський В. 83

Савенок В. 6, 75, 88

Сапон В. 1, 6

Соломко А. 6, (56, 59, 62, 65, 66), 80, 82, 87

Українка Л. (56)

Холодний М. (61)

Чубинський П. (49)

Шевченко М. (57)

Шкварчук В. 2, 79

* Номери, що відносяться до прізвищ осіб, яким присвячені статті подано у круглих дужках.

ЗМІСТ

ТКАЧЕВА КРАПЛЯ В ОКЕАНІ

ПРОЗИ

ОКРЕМІ ВИДАННЯ ТВОРІВ МИХАСЯ ТКАЧА

ХУДОЖНІ ТВОРИ В ЧАСОПИСАХ

ПУБЛІЦИСТИЧНІ ТВОРИ, СТАТТІ З ПИТАНЬ ЛІТЕРАТУРИ І КУЛЬТУРИ

ЛІТЕРАТУРА ПРО ТВОРЧІСТЬ МИХАСЯ ТКАЧА

ДОПОМІЖНІ ПОКАЖЧИКИ

ІМЕННИЙ ПОКАЖЧИК*